

§ 167.

Fængsling kan kun besluttes, naar der foreligger skellig Grund til at antage, at den Sigtede har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, hvorfor Straffen efter det foreliggende skønnes at ville blive højere end Bøder eller simpelt Fængsel, og selv da kun, naar

- 1) som Flertallets § 167 Nr. 1,
- 2) eller naar Sigtelsen angaar en Forbrydelse, hvis Forfølgning er henvist til Overanklageren, eller nogen af de i denne Lovs § 31 under g, j, k og l eller i Straffelovens § 180 eller i Sølov af 1ste April 1892 § 291, 1ste Punktum, eller § 298, 1ste Stykke, nævnte Forbrydelser, og der

enten

- a) paa Grund af Sagens Beskaffenhed og den Sigtedes Forhold er særlig Føje til at antage, at han vil unddrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig, eller at han vil udeblive fra Domsforhandling, hvortil han er indkaldt,

eller

- b) er særlig Grund til at frygte for, at han, hvis han lades paa fri Fod, vil fortsætte sin forbryderiske Virksomhed,

eller

- c) det oplyses, at han er i Færd med at fjærne eller udslette Gerningens Spor eller at paavirke andre til at afgive urigtig Forklaring,
- c) der foreligger Omstændigheder, som give særlig Grund til at antage, at han vil stræbe at modvirke Undersøgelsen ved at fjærne eller udslette Gerningens Spor eller paavirke andre til at afgive urigtig Forklaring.

(De 2 sidste Stykker som Flertallets Forslag.)

ad 3. Begrænsning af *Varetægtsfængslets Længde* kan tænkes opnaaet ad to Veje, enten direkte ved faste Tidsgrænser eller indirekte ved at fjærne de Aarsager, der enten nødvendiggøre eller friste ind paa Brugen af det langvarige Varetægtsfængsel. Frister af nævnte Art kunne i Anklageprocessen igen tænkes enten som bestemte Frister, fastsatte af Loven, eller som Frister, der efter det enkelte Tilfældes Beskaffenhed af Dommeren sættes Paatalemyndigheden. I selve Loven at foreskrive bestemte Tidsbegrænsninger er noget, der ved første Øjekast kan synes meget tiltalende som et simpelt og praktisk Middel til at afværge de overdrevent lange Varetægtsfængslinger, hvorpaa der af og til

haves Eksempler. En nærmere Betragtning vil imidlertid hurtig vise, at saadanne Frister i Virkeligheden ere af tvivlsom Nytte. For saa vidt de nemlig skulle gælde for al Slags Varetægtsfængsel uden Hensyn til, hvorledes dette i det enkelte Tilfælde er begrundet, er det klart, at de umulig kunne gøres korte. Ingen kan paa Forhaand vide, hvor lang Tid det vil tage inden en Sag naar frem til Domsforhandling, og det selv om baade Anklager og Ret arbejde med fuld Kraft. Sagens Oplysning kan være yderst besværlig, og der kan tilmed være fuldt op af andre Sager, der ogsaa haste. Paa den anden Side vil f. Eks. den Flugtmistanke, der ofte vil være Varetægtsfængslets Grund, vedblive, lige til Sagen er endt. Saadanne almindelige Frister for Anvendelsen af Varetægtsfængsel overhovedet maatte altsaa gøres rigelige. Nu er det imidlertid en almindelig menneskelig Erfaring, der gentager sig overalt, og som det derfor ikke gaar an at se bort fra, at hvad der fra første Færd sættes som yderste Frist for vanskelige Tilfælde, efterhaanden og i Reglen ret hurtigt glider over til at blive den normale Frist, som bruges fuldt ud i alle Tilfælde; saa længe *den* blot ikke er oversiddet, føler man sin Samvittighed fri. Men Følgen af saadanne Fristers Fastsættelse vilde herefter let blive, at for hvert enkelt Tilfælde, hvor de kunde tænkes at virke gavnlige, vilde de gøre Skade i mange andre. Faste lovbestemte Frister for Varetægtsfængslets Varighed kendes da heller ikke hverken i norsk, tysk, fransk eller engelsk Straffeprocess. Derimod fastsætter den østerrigske Lov i sin § 190 en Tidsbegrænsning af to Maaneder (der dog under ganske særlige Omstændigheder kan forlænges til tre Maaneder) for det Varetægtsfængsel, der alene er begrundet i Frygten for Tilintetgørelse af Forbrydelsens Spor, Paavirkning af Vidner, Skønsmand, Medskyldige eller lignende (Kollusions-Fængsel). Tanken heri er naturligvis denne, at det at konstatere de foreliggende Spor, bringe de ved Ransagning eller paa anden Maade tilvejebragte Bevisgenstande i Sikkerhed, foretage en foreløbig Afhøring af Vidner og lignende, med eet Ord at fæstne og sikre sig det vigtigste af det foreliggende Bevismateriale, er et Arbejde, der helst skal gøres saa snart som blot muligt og ofte vil kunne gøres i Løbet af kort Tid. Imidlertid gælder det dog ogsaa her, at det i allerhøjeste Grad maa bero paa den enkelte Sags Beskaffenhed, hvor lang Tid der i saa Henseende